

Prof. dr. Adalbert Rebić (1937. – 2014.)

Svećenik Zagrebačke nadbiskupije i prebendar Zbora prebendara prvostolne crkve Zagrebačke, prof. dr. Adalbert Rebić umro je 20. veljače 2014. u Svećeničkom domu sv. Josipa u Zagrebu, u 77. godini života i 50. godini svećeništva. Posljednji ispraćaj bio je u ponedjeljak, 24. veljače, na Zagrebačkome groblju Mirogoj.

Rođen je 23. siječnja 1937. u Klenovcu Humskome (Hum na Sutli / Župa Usnesenja BDM, Taborsko). Pučku školu pohađao je u Humu na Sutli, klasičnu gimnaziju u Zagrebu, filozofsko-teološki studij na Katoličkome bogoslovnom fakultetu u Zagrebu i na Filozofskome fakultetu Papinskog sveučilišta Gregorijana u Rimu. Biblijsku specijalizaciju završio je na Papinskome biblijskom institutu u Rimu, a doktorirao je s područja teoloških

znanosti na Papinskome sveučilištu Gregorijana (1969.) Za svećenika je zaređen 10. listopada 1964. u Rimu. Od 1970. godine je prebendar Zbora prebendara zagrebačke Prvostolnice. Na Katoličkome bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu od 1968. do 2005. godine profesor je biblijskih znanosti, orijentalnih jezika (hebrejski, arapski, sirski i aramejski) i biblijske arheologije. Od 1991. do 1996. bio je predstojnik Ureda za prognanike i izbjeglice pri Vladi Republike Hrvatske, a od 9. veljače do 1. prosinca 1995. ministar bez lisnice, zadužen za humanitarna pitanja, u Vladi Republike Hrvatske.

Suraduje u prijevodu tzv. "Zagrebačka Biblija" (1968.), kao lektor hrvatskoga prijevoda proročkih knjiga (Jeremija, Tužaljke, Ezekijel), suurednik je hrvatskoga izdanja "Jeruzalemska Biblija" (1994.) i "Ekumenska Biblija – Stari i Novi zavjet" (1992.-2011.), glavni urednik "Opći religijski leksikon" (2002.). Autor je tridesetak knjiga i oko 400 članaka, objavljenih u domaćim i stranim znanstvenim i stručnim časopisima, prevoditelj tridesetak knjiga s njemačkoga, francuskoga, engleskoga, talijanskoga i španjolskoga jezika.

Prof. dr. Adalbert Rebić ostavio je neizbrisiv trag u povijesti djelovanja Kršćanske sadašnjosti, izdavačke kuće Zagrebačke nadbiskupije koju je utemeljio zagrebački nadbiskup kard. Frajno Šeper u veljači 1968. Kao stručni lektor, prof. Rebić sudjeluje na prijevodu i pripremi za izdavanje tzv. "Zagrebačka Biblija", čiji su urednici Jure Kaštelan i Bonaventura Duda, a koju je objavila zagrebačka izdavačka kuća "Stvarnost" 1968. godine. Otkada je 1974. godine Zagrebačku Bibliju nastavila izdavati "Kršćanska sadašnjost", redovitim je stručnim suradnikom i savjetnikom u pripremi novih izdanja, a osobit prinos dao je izdanjima Biblije iz 2008. godine, od kojih je u tzv. Zagrebačku Bibliju uvršten noviji Rupčićev prijevod Novoga zavjeta, a u drugu inačicu, objavljenu pod nazivom "Sveto pismo Staroga i Novoga zavjeta", već otprije općenito prihvaćen i za izdanja liturgijskih knjiga preferirani prijevod Novoga zavjeta, koji su načinili Bonaventura Duda i Jerko Fućak.

Tijekom vremena prof. Rebić prihvaćao je i vršio odgovorne uredničke i upravne službe u organizacijskoj strukturi i poslovanju

Kršćanske sadašnjosti. Urednik je biblijskih izdanja i prateće literature, zalaže se za unaprjeđenje periodičkih publikacija čiji je izdavač ili nakladnik "Kršćanska sadašnjost" ("Bogoslovska smotra", "Croatia christiana periodica", "Svesci – Communio", "Kana", "Služba Riječi", "Biblija danas"). Među izdanjima biblijskih tekstova osobito je zaslužan za objavljivanje "Jeruzalemska Biblija", "Ekumenska Biblija", "Franjevačka Biblija" i posljednjih izdanja "Zagrebačka Biblija". Funkciju direktora Kršćanske sadašnjosti obnašao je u dvama navratima, od 1995. do 1999. godine te od 2004. do 2009. godine. Svojim entuzijazmom, stručnošću, zalaganjem, požrtvovnim radom i nemalom brigom prof. Adalbert Rebić uvelike je zadužio Kršćansku sadašnjost. Dugi niz godina djelatno je surađivao s Našim ognjištima poštujući i cijeneći sve okolnosti u kojima. Naša ognjišta djeluju i opstaju. Hvala mu na iskrenoj suradnji.

Neka mu Milosrdni Otac bude vječnom nagradom za svako dobro, primljeno po njegovoj blagoj i uvijek dobronamjernoj osobi. Počivao u miru Božjem.

SJEĆANJA

U spomen strijeljanomu kleriku fra Rudi Juriću

Dolaskom komunista na vlast (1945.) bilo je vrijeme životnih odluka: ostati čvrsto na zasadama vjere i narodnoga opredjeljenja ili prodati vlastiti značaj i ući u suradnju s novim gospodarima života bez svrhunaravnih ciljeva i nacionalnih osjećaja. Stoga su mnogi slabici poklekli pred idolima silnika koji su se bili popeli na grbaču potlačenoga naroda. Ti petokolonaški otpadnici bili su, istina, odbačeni od poštenih ljudi, ali su ipak nadživjeli povijesnu kataklizmu (propast), dobili unosne položaje i školovali svoju djecu, iako su bili obilježeni kao narodne izdajice.

Na drugoj strani ističu se profili uzornih vjernika i prekaljenih rodoljuba koji su živjeli na rubu egzistencije, kojima su novi gospodari stalno ogorčavali život, jer se nisu ukopčali u njihov novi razorni sustav. Stoga su bili prognani, ubijani i iseljavani iz vlasti-

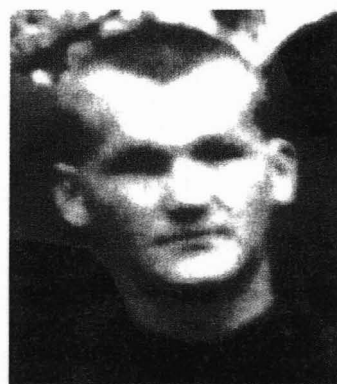
tih domova u interesu nove komunističke elite.

U takvu ozračju treba promatrati i slučaj obitelji Marka Jurića, oca ubijenoga franjevačkog klerika fra Rude od partizanske soldateske u svijetu mladosti. Njegovi roditelji oduprijeli su se izazovima toga krvavog vremena i ostali čvrsti na pozicijama katoličkih i nacionalnih načela. U tome duhu odgajali su i svoju djecu u Radešinama, tome čarobnom parku prirode jablaničkoga kraja koji podseća na Švicarsku.

Jablanica se zemljopisno smjestila na koljenu Neretve koja ovdje mijenja svoj smjer na putu prema moru. Njezino planinsko područje obiluje bujnim raslinstvom, a poljoprivredne površine pokrite su vodama jablaničkoga jezera. Oskudna je katoličkim stanovništvom koje su ratovi prorijedili i komunisti velik broj pobili (73 župljanina poginula). U takvoj sredini rodio se fra

Rudo 28. ožujka 1925. i u mjesnoj crkvi kršten pod imenom Karlo. Jablanica je odijeljena 1917. godine od Konjica i postala samostalnom župom pod imenom Bezgrješnoga Začeca Blažene Djevice Marije. U nju je dječak Karlo iz svojih rodnih Radešina stalno dolazio na svetu misu i u njoj svršio osnovnu školu.

Godine 1937. primljen je u franjevačko sjemenište na Širokome Brijegu gdje se isticao dobrotom, marljivošću i primjernim vladanjem. Nadahnut redovničkim pozivom stupio je 17. rujna 1943. u novicijatu na Humcu kod Ljubuškoga. Nakon dovršene jednogodišnje kušnje i položenih jednostavnih zavjeta ponovno se vratio na Široki Brijeg gdje je nastavio sedmi razred gimnazije. Za prodora partizanskih postrojbi prema Mostaru sklonio se s petoricom drugih franjevaca u župnu kuću Imena Isusova u Mostarskome Gracu početkom veljače 1945. godine. Par-

tizani su ih već 8. veljače pronašli i sve ih strijeljali. Župljani ove župe dostojanstveno su ih pokopali.

Fra Rudo je u dvadesetoj godini života otputovao prema zviježdanome nebu u susret Svevišnjemu kojemu je vjerno služio, a njegovi roditelji bili su ponosni na njegovu žrtvu prinesenu na oltar vjere i domovine.

dr. fra Častimir Majić